N°. 47. A°. 1835.

DONDERDAG DEN 11den JUNIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

PUBLICATIE.

IN NAAM DES KONINGS.

DE GOUVERNEUR GENERAAL DER NEDERLANDSCHE WEST-INDISCHE BEZITTINGEN.

Allen, die deze zullen zien of hooren lezen, SALUT! doet te weten:

In overweging genomen hebbende, dat de redenen, welke Ons in de jaren 1833 en 1834 aanleiding gegeven hebben, om eene wijziging daartestellen in de Publicatie van het voormalig Hof van Policie en Criminele Justitie der Kolonie *Suriname* van 6/7 Junij 1821 (Gouvernements Blad n. a. n°. 3): behelzende, dat de 18 Junij Godsdienstig zal worden gevierd, alnog bestaan.

ZOO IS HET, dat Wij, den Kolonialen Raad gehoord, hebben goedgevonden en verstaan, zoo als Wij goedvinden en verstaan bij deze:

ARTIKEL 1.

In den jare 1835 zal de dag van den 18 Junij niet Godsdienstig worden gevierd.

ART. 2.

Daarentegen zal in den jare 1835 op den Zondag, welke op den 18 Junij volgt, en dus op den 21 Junij eerstkomende, in de Kolonie *Suriname* een algemeene DANK en BEDEDAG worden gehouden, en zulks ten einde ook nu weder onze Landgenooten in de gelegenheid te stellen, om zich, op het voorbeeld onzer godvruchtige Vaderen, in hunne bedehuizen te verzamelen, en den Allerhoogsten aldaar eendragtig en vurig te danken voor het veelvuldig goede in het afgeloopen tijdperk aan ons bewezen, een tijdperk, dat zich over het algemeen door eenen milden oogst, door onbelemmerden Handel en Zeevaart, door eenen gewenschten gezondheids-toestand, door kalmte, vrede en rust heeft gekenmerkt, een tijdperk, waarin de goedheid des Almagtigen ten aanzien van het Nederlandsche Volk bijzonder is gebleken, door den beminden erfgenaam des troons, aangevallen door eene gevaarlijke ziekte, tot vorige gezondheid en krachten te herstellen, en aan de hem lievende natie, als het ware, terug te geven, een tijdperk, waarin wij den vurig afgebeden vrede nog wel niet hebben zien opdagen, maar hetwelk niettemin, te midden van veel leeds, van dezen weifelenden toestand onafscheidelijk, onvoorziene verzachtings en herstellings-middelen heeft aangebragt, die in het geliefde Moederland ten minsten, den krijg bijna doen vergeten; een tijdperk alzoo, hetwelk ons vertrouwen op den Almagtigen moet versterken, en ons des te vrijmoediger moet maken, om gelijktijdig onze opregte en ernstige gebeden voor zijnen troon uit te storten voor het behoud en, kan het zijn, voor de vermeerdering van alle de weldaden door ons in het afgeloopen jaar genoten; bijzonder voor den eindelijken afloop onzer binnenlandsche geschillen en voor de daarmede te zamenhangende bestendiging van den Nederlandschen Staat, opdat door de regeling dezer aangelegenheden, waarbij dit gewest een zoo bijzonder belang heeft, deszelfs bloei en welvaren op zekere grondslagen gevestigd worde; voor het duurzaam welzijn van den Vader des Vaderlands, onzen beminden en geëerbiedigden Koning, dien God tot in lengte van dagen voor ons spare, hem bij het klimmen zijner jaren met zijne beste zegeningen begunstigende, en, mogt het zijn! spoedig in eene gewenschte schikking en regeling der algemeene Staatsbelangen eene ruime schadevergoeding gevende voor het leed, door den geest des kwaads op zijn edel Hoofd gedurende de laatste jaren uitgestort; voor zijne waardige Gade, Nederlands geliefde Koningin, in welke wij nog lang het voorbeeld van Vrouwelijke deugd hoopen te bewonderen; voor zijne uitmuntende Zoonen, de Hoofden onzer Legermagt, wier dapperheid en Vaderlandsmin eenen helderen wederklank vinden in de harten van al, wat in Nederland goed en edel gestemd is; voor derzelver veelbeloovende Spruiten, die wij hoopen, dat ook eenmaal onzen Kinderen en Kindskinderen ten ruimen zegen zullen verstrekken; voor Ons, aan wien in den weg der Goddelijke Voorzienigheid de eervolle en gewigtige taak is opgedragen, om den Koning in deze gewesten te vertegenwoordigen, een taak, tot welks goede en rigtige volbrenging wij gaarne erkennen, den krachtdadigen bijstand des Hemels te behoeven, ten einde wij den noodigen moed en sterkte mogen verkrijgen, om aan de moeijelijkheden en bezwaren, aan 's Lands bewind noodzakelijk verbonden, niet alleen tegenstand te bieden, maar ook om, steunende op onze gemoedelijke overtuiging, dat wij in alle onze handelingen niets als het goede bedoelen, rustig en kalm in het voeren van dat bewind voort te gaan, steeds met het oog gerigt op Hem, die harten en nieren beproeft, en die eens een ieder vergelden zal naar zijne werken; voor de Achtbare Mannen, welke ons met hunnen raad ter zijde staan, opdat zij door hunne voorlichting en goede trouw ons bij voortduring den last des Bestuurs mogen verligten; voor de Handhavers des Regts, opdat wij onder en door hunne bemoeijingen steeds in dit goede Land een stil, gerust en gelukkig leven mogen leiden; voor onze Gewapende Burgermagt, en voor de Krijgsmagt van den Staat hetzij te water of te lande, opdat het deze gezamenlijke Verdedigers onzer regten en vrijheden nimmer aan de goedgunstigheid van den Alregeerder, tot welke moeijelijke pligten zij ook mogen worden geroepen, of in welke benarde omstandigheden zij ook mogen worden ingewikkeld, mogen ontbreken; voor de Leeraars en Voorstanders van de Godsdienst, opdat zij van hunne ijverige pogingen, om hunne medemenschen in Zedelijke en Godsdienstige beschaving te doen vorderen, de rijkste vruchten inoogsten; en eindelijk, voor alle onze Medeburgers en Mede ingezetenen, opdat zij alle die zegeningen mogen ondervinden, welke zij voor zich wenschelijk achten, voor zoo verre deze wenschen met den heiligen en dus altijd wijzen en goeden wil des Algoeden bestaanbaar zijn; — het alles intusschen onder het smeken van vergiffenis voor onze menigvuldige zonden en overtre- dingen, met diepe verootmoediging daarvan belijdenis doende, en het ernstig voornemen opvattende, om voortaan in nieuwigheid des levens te wandelen waartoe God de Heer ons genadiglijk zijnen zegen verleene.

En opdat niemand hiervan eenige onwetendheid voorwende, zal deze op de gebruikelijke wijze worden gepubliceerd, en in het Gouvernements-blad geïnsereerd, terwijl daarvan een afschrift aan de respective Leeraars of Voorstanders der in de Kolonie *Suriname* erkende Godsdienstige Kerkgenootschappen zal worden toegezonden, ten einde op den kerkelijken Feestdag, die den 21 Junij voorafgaat, van de respective Predikstoelen te *Paramaribo* te worden afgekondigd.

Aldus gearresteerd alhier aan *Paramaribo*, den 6 Junij 1835, het drie en twintigste jaar van Zijner Majesteits regering.

E. L. VAN HEECKEREN.

Ter Ordonnantie van Zijne Excellentie,
De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

Gepubliceerd den 9 Junij 1835.
De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

PARAMARIBO, *den* 9 *Junij* 1835.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, van den 6 dezer, maand, N°. 644/582, is tot *Eerste Luitenant* in de divisie *beneden Cottica* benoemd en aangesteld, den *2den Luitenant* in gemelde divisie, J. F. LANGGUTH.

Tot *Tweede Luitenant* den *Vaandrig* A. UMGEWAND, en tot *Vaandrig* den *Eersten Adjudant* G. KUSTNER, alle in gemelde divisie.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

PARAMARIBO, *den* 9 *Junij* 1835.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, van den 6 dezer, N°. 645/583, is aan den buitengewone *Tweede Luitenant* voor de divisie *Matappica*, A. H. F. J. KENNEDY, eervol ontslag uit die betrekking verleend, en voorts op nieuw in die betrekking benoemd en aangesteld voor de divisie *boven Cottica* en *Perica*.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 8 April.

Een bijzonder berigt uit Weenen van 6 Maart, even als thans alle berigten van daar geheel toegewijd aan de verandering van regering in Oostenrijk, behelst omtrent den overleden Keizer de volgende karakterschildering:

»Keizer Frans was welligt, zoo men die uitdrukking gebruiken mag, de meest populaire Vorst van zijnen tijd. Maar de innige liefde, die het volk hem toedroeg, was even natuurlijk, ongedwongen en ongekunsteld, als het geheele wezen des

Keizers. Men kan met alle vertrouwen beweren, dat Keizer Frans gedurende zijne lange regering er nooit een oogenblik over heeft nagedacht, hoe hij zich tegenover het volk betoonen en gedragen moest; gelijk zijn geheele wezen den stempel droeg van natuurlijke eenvoudigheid, zoo was ook zijn gedrag jegens zijne onderdanen, in handelingen, woorden, blikken, gebaren en uitdrukkingen. Dit alles droeg zoo zeer het kenmerk van het oorspronkelijke en aangeborene, dat er aan de opregtheid van zijne minzaamheid geen twijfel kon ontstaan.

»De Keizer wist stellig zelf niet dat hij minzaam was; eene andere houding aan te nemen, zou hem de grootste inspanning gekost hebben. Ook behoefde hij ten deze slechts voort te gaan op den weg, dien zijne voorvaderen sedert onheugelijke tijden bewandeld hadden. Maar aan den anderen kant berustte zijne hartelijkheid niet enkel op de aloude en overgeërfde gewoonten van zijn geslacht, maar op de getrouwste en innigste liefde tot zijne onderdanen, welke hij, in den eigenlijken zin des woords, als zijn groot gezin beschouwde, en die hem wederkeerig niet enkel in den gewonen en algemeenen zin als den Landsvader behandelen, maar ook niet schroomden om in voorkomende gevallen die familie-betrekking letterlijk te doen gelden. Dat Weener burgerlieden zich in zuiver persoonlijke aangelegenheden zonder eenig bijoogmerk, enkel om goeden raad tot den Keizer gewend, en denzelven ook als van een biechtvader of ouden huisvriend ontvangen hebben, is eene daadzaak, en was noch in de oogen des Vorsten noch in die der onderdaden iets buitengewoons. Zoo is mij een voorbeeld bekend, waarin ouders den Keizer kwamen vragen, of hij meende dat zij al dan niet hunne toestemming moesten geven tot een huwelijk van hunne dochter met een handwerksman.

»Het bekende, volkomen ware voorval, dat de Keizer op eene wandeling bij Schoenbrunn tijdens het heerschen der cholera vier doodgravers ontmoette met een lijk, hetwelk door niemand gevolgd werd, en met zijnen adjudant den overledene naar zijne laatste rustplaats geleidde, »opdat," gelijk hij zich uitdrukte, »er toch iemand medegaan en een Onze Vader bidden zou," getuigt niet alleen voor de goedhartigheid van den magtigen Monarch, maar levert een duidelijk bewijs op, hoe de Keizer over zijne persoonlijke betrekking tot zijne onderdanen dacht. De bedelaar, die hier begraven werd, was ook een van »*de zijnen*" gelijk de Keizer plagt te zeggen, en dit gaf hem aanspraak op de Keizerlijke liefde, waarvan zelfs de dood hem niet had kunnen scheiden.

»Duizenden dergelijke trekken, die in andere landen tot vaudevilles, gedichten en prenten aanleiding zouden gegeven hebben, wist men hier wel als schoon te waardeeren, maar beschouwde ze toch als iets, dat niet anders had kunnen zijn, en niemand dacht er aan, deswege loftuitingen aan te heffen, waarvan Keizer Frans een grooten afkeer heeft."

In brieven uit Kopenhagen van 7 Maart leest men:

»In de laatste gewone vergadering der Deensche Aziatische Compagnie werd het voorstel gedaan, om uit het midden der belanghebbenden eene commissie te benoemen, ten einde wegens den waren staat der zaken van de compagnie een onpartijdig onderzoek en verslag des wege te doen. Het bestuur weigerde destijds dit voorstel in beraadslaging te brengen, omdat hetzelve, volgens het reglement, eerst aan de permanente commissie had mooten worden onderworpen. Intusschen werden de aangelegenheden der compagnie tot een onderwerp van geschrijf in de dagbladen; men toonde aan, dat de compagnie reeds sedert lang van haar kapitaal teerde; dat door haar monopolie de prijs van de thee bovenmatig verhoogd werd; en dat de schatkist veel meer voordeel zoude trekken van eene gewone belasting op thee bij vrijen handel, dan nu van de recognitie welke de maatschappij voor elke lading thee aan de regering moet betalen.

»De aandacht was derhalve buitengewoon gespannen op eene dezer dagen gehouden buitengewone algemeene vergadering, te meer, daar men wist dat ditmaal het bedoelde voorstel vooraf aan de permanente commissie was toegezonden; maar ook nu werd het gewenschte doel niet bereikt, verklarende het bestuur, dat het der permanente commissie aan tijd ontbroken had, om het voorstel naar behooren in overweging te nemen. Het is een zonderling bewijs van het gebrekkige in de inrigting van de compagnie, dat degenen die in hare dienst zijn en door haar bezoldigd worden, tegen den eenstemmigen wensch der deelhebbers aan, hun daarvan afwijkend gevoelen met eenen schijn van regt kunnen doordrijven. Over eenigen tijd zal er weder eene algemeene vergadering plaats hebben, en daar bovendien de tijd, waarvoor het octrooi aan de compagnie verleend was, afgeloopen is, zoo hoopt men dat de zaak in allen gevalle in het reine gebragt zal kunnen worden, al ware het ook door eene weigering der regering om het octrooi te vernieuwen."

FRANKRIJK.

PARIJS, den 8 April.

De zaak van het groote *April-Proces* schijnt nog niet ongehinderd voort te zullen gaan. Behalve hetgeen men van de beschuldigden zelven en derzelver politieke medestanders te wachten heeft, en waarvan hun brief aan den president van het Pairshof een staaltje levert, schijnt er in den boezem der kamer eene nieuwe moeijelijkheid te ontstaan. Vele leden willen aan het geding geen deel nemen, en dit gaat zoo ver dat men vreest dat de Pairs niet in genoegzaam aantal zullen wezen om als hoog geregtshof te zitten. Eenige dagen geleden telde men nog slechts vier leden meer dan het vereischte getal, en van deze moet men reeds drie hebben doen aankondigen, dat zij niet zouden kunnen zitten. De regering wil nu eenige Pairs, die prefekten zijn, of om andere redenen buiten Parijs wonen, naar de hoofdstad doen roepen, en inmiddels onderhandelt de Heer Decazes onophoudelijk, om zich van het vereischte getal leden te verzekeren. Gaarne zou men er een twintigtal over hebben, want men is beducht voor afval onder hen, op welken men rekent, wanneer de verhandelingen staan te beginnen.

Men schijnt zich ook niet geheel te verlaten op den geest der troepen, welke tegen den tijd van het geding naar Parijs moeten komen. Naar het schijnt doet, op aanzoek van den minister van oorlog, de policie tegenwoordig onderzoek naar de denkwijs der soldaten, en de slechte stemming, welke men bevonden heeft onder verscheiden linie-regementen te heerschen, moet grond geleverd te hebben tot het besluit om dezelve niet naar de hoofdstad te roepen.

De oppositie verzekert, dat de poging van den Hertog de Broglie, om zijne onafhankelijkheid als voorzitter van den raad te doen gelden, in het nieuwe ministerie de tweedragt veroorzaakt heeft, welke men daaruit te gemoet zag.

Menigmaal is de opmerking gemaakt, dat de omwentelingen hare kinderen verslinden. Ofschoon nu de omstandigheden belet hebben, dat onze glorieuse revolutie de vroegere Fransche in al derzelver geweldadigheden nabootse, nogtans blijft het waar dat zij een groot gedeelte harer bevorderaars, zoo dan al niet verslonden, ten minsten versloten heeft. De *Messager de Gand* behelst, met betrekking tot dat onderwerp, een artikel, hetgeen wel verdient zoo algemeen mogelijk bekend te worden; zie hier hoe het luidt:

»Het zou de moeite waardig zijn eens na te tellen, hoe vele, wij willen niet zeggen opregte vrienden (want het zou moeijelijk vallen er een eenigen te noemen) maar aanhangers, lieden door hun belang, geestdrift of navolgingszucht genoopt om hare zaak te verdedigen, de Belgische regering, die uit de revolutie geboren is, thans nog wel bezit.

»Men weet dat de Belgische revolutie voorbereid en volbragt geworden is door de geestelijkheid, die slechts eenige zoogenaamde liberalen tot het straatrumoer en de geweldadigheden, welke tot het doen slagen dier staatsberoering noodig waren, gebruikt heeft.

»Tegenwoordig hebben al de bevorderaars der revolutie hunnen invloed verloren, of zien zich ten minste, de een voor de ander na, uit het door hen gegrondveste bewind verwijderd. De Heer *Rogier* houdt zich nog alleen door overmaat van dienstvaardigheid en pluimstrijkerije aan het bestuur gekleefd, de Heeren *Lebeau* en *Devaux* worden allengskens uit het beleid der zaken geweerd, en vruchteloos vernederen zij zich om het ministerie, waaruit men hen versloten heeft, te ondersteunen; hunne zoo vergedrevene believing zal niet beletten dat de ongenade welke hen sedert eenige maanden getroffen heeft, geheel en al voltooid worde.

»De Heer *de Potter* is naar Parijs gevlugt, terwijl hij de cotterie, welke zich zoo wreedaardig tegen zijne lessen getoond heeft, verwenschte. De Heer *Gendebien* is zoo ver gekomen, dat hij de revolutie die aan niemand dan aan veinsaarts en intriganten voordeel gebragt heeft, en het verlies betreurt van dien toestand, welken ons land voor 1830 genoot.

»Waar is het, de man die als de *hoofdspil* van geheel de zamenzwering beschouwd kon worden, heeft hij zijne magt niet verloren? Op deze wijs heeft de revolutie al hare kinderen verslonden.

SCHEEPSTIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 7 dezer, de Noord-Amerik. Brik *Levant*, Kapt. L. CENTER, van *Welmington*.

Idem, de Noord-Amerik. Brik *Spartan*, Kapt. R. G. STAMWOOD, van *Boston*.

ARRIVEMENTEN.

In TEXEL, den 14 April, het Schip *Anna Maria*, Kapt. D. STEENVELD; idem, het Schip *De Vrouw Catharina*, Kapt. T. LANGE.

In HELVOETSLUIS, den 15 April, het Schip *De Noord*, Kapt. WEIJERBUSCH.

In MIDDELBURG, den 13 April, het Schip *Agenoria*, Kapt. W. VAN DER KOLFF; allen van hier.

In AMSTERDAM liggen in lading naar herwaarts; het Schip *Johannes Arnoldus*, Kapt. P. J. KERKHOVEN. — Het Schip *Clasina Adriana*, Kapt. J. ANDRESEN. — Het Schip *Nicolaas Witzen*, Kapt. F. LANGE. — Het Schip *de Snelheid*, Kapt. C. WESSELS. — Het Schip *de Prins der Nederlanden*, Kapt. J. HILBRANDS. — Het Schip *Anna en Louisa*, Kapt. J. K. DE JONG.

Gedrukt te *Paramaribo*, bij de ERVEN J. BRINK.